

[Inger Gautier Schmit.]

er, om Undervisningen i Skolerne i større Grad, end det hidtil har været Tilfældet, tages op, idet jeg tror, at man ved en fornuftig Oplysning og Undervisning overfor Børnene i en tidlig Alder kan aabne Øjnene paa dem overfor hele det store Spørgsmaal, som Alkohol- og Sundhedslæren i det hele taget rummer. Dette og intet mere ønskede jeg at sige i denne Forbindelse, og naar jeg i dette Afsnit af min Tale kom med en indskudt Bemærkning om Religionsundervisningen i København, tog dette aldeles ikke Sigte paa den højtærede Undervisningsminister, absolut ikke. Det var ganske naturligt, at jeg i denne Forbindelse kom til at tale om Skoleplanen i København og udtalte min Beklagelse over, at disse Timer var faldet ud, men jeg ved saa udmærket godt — det behøver den højtærede Undervisningsminister ikke at undervise mig i —, at Ministeren som saadan ikke har Indflydelse paa Københavns Skolevæsen, og jeg havde i og for sig kun tænkt mig, at Ministeren maaske vilde have sagt, at den Henstilling om at oplyse i Sundhedslære, som gentagende var sendt ud fra Ministeriet, ogsaa var tilsendt Københavns Skolevæsen. Mere ønskede jeg i og for sig ikke at have lagt i mine Ord.

Kun een eneste rosende Ting havde Ministeren at sige om mig i Forbindelse med mine sociale Interesser. Det gør mig overordentlig ondt, at jeg maa bedrøve den højtærede Minister med, at ikke en Gang dette kan jeg svare til, idet den højtærede Minister sagde, at jeg havde været Medlem af Hjælpekassen i sin Tid. Det har jeg aldrig været, og jeg frygter, at jeg, naar jeg nu oplyser Ministeren om dette, yderligere vil synke i Ministerens Anseelse og Bedømmelse.

Endelig kom den højtærede Undervisningsminister ogsaa ind paa mine Udtalelser om det kirkelige Udvalg og udtalte i denne Forbindelse, at Socialdemokratiet egentlig var det eneste Parti, der havde gjort noget virkelig effektivt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg skal indrømme, at den højtærede Undervisningsminister var den første, der forelagde et Forslag til kirkeligt Selvstyre i det kirkelige Udvalg den 28. Juni 1928, men jeg tror ingenlunde, at Ministeren har Ret i dette, at der ikke fra anden Side er gjort et virkeligt positivt Forsøg paa at fremme Udvalgets Arbejde. Vi er nu i Underudvalget naaet frem til Forslag Nr. 15, saa dette maa jo dog overbevise den højtærede Minister om, at man

ogsaa fra anden Side har gjort sig ihærdige Anstrengelser for at finde en Vej frem. Særlig irriteret synes Ministeren at være over min Udtalelse om, at Ministre ikke kunde sidde i Kommissioner, men Ministerens Tale her var jo ved Siden af, hvad jeg havde sagt, thi hvis den højtærede Undervisningsminister grundigt og alvorligt — som han henstillede til mig at gøre — vilde sætte sig ind i min Tale, vilde han se, at der ikke staar den mindste Smule om, at en Undervisningsminister ikke kan sidde i en Kirkekommission. Nej, der staar, at jeg efter mit principielle Synspunkt ikke finder, det er heldigt, at en Minister sidder i en Kommission, der er nedsat under hans eget Ministerium, og da den højtærede Undervisningsminister jo ikke er Kirkeminister, kan han altsaa efter mine Principper udmærket godt sidde i en Kirkekommission. Og Hr. Appel, som jeg fik foreholdt, sad ogsaa kun som Undervisningsminister i det kirkelige Udvalg i 1920. Der er altsaa intet som helst i mine Udtalelser at føle sig krænkede over. Jeg udtalte tilmed, at det var mig kært, at de to Ministre blev i Kommissionen, saa smukkere kunde jeg egentlig ikke have udtrykt mig. Men det maa ganske være gaadt den højtærede Ministers Øre forbi. Han var øjensynlig ogsaa den Dag, ja, jeg ved ikke i hvilken Stemning, men han fandt alt, hvad jeg havde sagt, ondskaftsfuldt og nederdrægtigt og fuldt af Spydigheder. En saadan venlig Udtalelse som den, at det var mig kært, at Ministeren blev, gik ham helt forbi. Og det er ikke Ironi. Jeg synes, det vilde være ganske urimeligt at naa frem til en Ordning af vore kirkelige Forhold, uden at den højtærede Undervisningsminister havde haft sin afgørende Del i Arbejdet. Naar man tænker paa, at den højtærede Minister snart i en Menneskealder paa fortrinlig Maade har arbejdet paa de kirkelige Spørgsmaals Løsning ud fra sine Synspunkter, maatte man finde det ganske urimeligt, om han ikke nu paa det sidste skulde arbejde med paa dette store og vigtige Spørgsmaal.

Den højtærede Minister kom med den mærkelige Udtalelse, at vi fra vor Side havde hindret en betydelig Kirkemand i at komme ind i Underudvalget, men dette maa dog ogsaa bero paa en Misforstaaelse. Naar man danner Valggrupper, og disse skal vælge Personer ind, som kan tolke hver Gruppens særlige Interesser, vilde det dog være mærkeligt, om vi fra vor Side vilde vælge en Mand ind, som stræbte efter et andet Maal end det, vi kæmper for; saa kunde den højtærede Undervisnings-